

ҰЛБОСЫН

Бауырсақ мұрны пұштиып,
Бесікте жатты Ұлбосын.

Әкесінің ойында:

«Ұлбосыным пұл босын!..»

Тышқан көзі сықсиып,
Ойнап жүрді Ұлбосын.

Әкесі енді жиірек

Ойлап жүрді: «Пұл босын!..»

Бүйрек беті бұлтиып,
Шолпы тақты Ұлбосын.

Күлім қақты әкесі,

Ойға батты: «Пұл босын!..»

Салмақты қыз боп ақылды,
Он бірге жетті Ұлбосын.

Мал алуға әкесі

Құдаға кетті: «Пұл босын!..»

Бауырсақ мұрын, бүйрек бет
Он беске келді Ұлбосын.

Әкесі ойды ирекейд:

«Отыра түссін, пұл босын!..»

Ирек боп қалды-ау ой шіркін,
Пұл болмады-ау Ұлбосын.

Ұлбосын биыл естіпті:

«Енді әйелге жол босын...»

Естіпті де досына:

«Мән-жай мынау... ал досым...» –

Депті. Сөйтіп, сол түнде-ақ

Кетіп-ақ қалған Ұлбосын.

Бұрқырап отыр әкесі:
«Күл болмаса, бұл босын!»
Мен не деймін, қалқам-ау,
Жол босын деймін, жол босын.